

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **Mgr. V. J.**, narozená dne „X“,
bytem „X“,
zastoupené advokátkou JUDr. Ladislavou Chládkovou,
sídlem Dobrovského 1179, 413 01 Roudnice nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2016, č. j. 569/DS/2016,
JID: 27031/2016/KUUK/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 569/DS/2016, JID: 27031/2016/KUUK/Ne, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, ze dne 4. 11. 2015, č. j. MM/OK/PD/46573/15/R, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého původního právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 569/DS/2016, JID: 27031/2016/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 11. 2015, č. j. MM/OK/PD/46573/15/R, kterým byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. i) bodů 1 a 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením ust. § 4 písm. a), ust. § 47 odst. 2 písm. a) a ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 8. 6. 2015 v době od 11:15 do 13:15 hodin, nad obcí Hostovice, na cestě k vysílači v Ústí nad Labem, při jízdě s jízdní soupravou skládající se z motorového vozidla tov. zn. Scania, r. z. „X“ a přívěsu tov. zn. Krone r. z. „X“ v rámci závěrečné zkoušky z odborné způsobilosti s žákem autoškoly M. P. byla účastna, jakožto zkušební komisařka zastupující učitele výcviku podle ust. § 43 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb., při dopravní nehodě, ke které došlo tím, že při průjezdu uvedenou komunikací byla horní část jízdní soupravy poškozena větvemi stromů. Ačkoliv došlo k evidentní škodě na majetku třetí osoby (výcvikového vozidla autoškoly DISK) paní J. dopravní nehodu neohlásila Policii ČR a z místa odjela. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále pak jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že ve zjištěném skutkovém ději jsou pochybnosti a nesrovnalosti, když poukázala na to, že od události ze dne 8. 6. 2015 do oznámení na Policii ČR dne 16. 6. 2015 uplynulo 8 dní, během kterých se mohlo s předmětným vozidlem stát cokoliv. Dalším rozporuplným momentem je rozsah poškození vozidla během zkušební jízdy žadatele o řidičské oprávnění M. P. (dále jen „žadatel“) dne 8. 6. 2015, kdy jak žalobkyně, tak žadatel se shodli na tom, že k žádnému poškození vozidla během vozidla během jízdy, kterého by si všimli, nedošlo a že je možné, že došlo pouze k poškození pravého pozičního světla cestou v místě, kde byla úzká silnice a vzrostlé stromy. Oba odmítli jakékoliv jiné poškození vozidla, neboť takovéto poškození by museli při jízdě zaznamenat a všimli by si ho. Další nesrovnalosti shledala žalobkyně v tom, že si instruktor autoškoly DISK pan P. (dále jen „instruktor“) nemohl vzpomenout na podrobnosti události a že po návratu ze zkušební jízdy s žadatelem nechal vozidlo dál v provozu, když si zřejmě i on myslel, že se nic podstatného nestalo, že bylo jen poškozené pravé horní poziční světlo a listí na vozidle. Rozpor byl i v tom, že o rozhovoru s provozovatelem autoškoly a údajném zákazu pokračování vozidla v jízdě měla žalobkyně vědět. O tomto rozhovoru ji není nic známo, když o věci se bavila pouze s instruktorem, se kterým po shodě s ním s plně funkčním vozidlem v jízdě pokračovala dál.
3. Dle názoru žalobkyně nebyla naplněna materiální ani formální stránka přestupků, které jsou jí kladeny za vinu. Žalobkyně namítá, že charakter poškození vozidla v žádném případě nezakládá povinnost žalobkyně ohlašovat dopravní nehodu, když se vlastně o žádnou dopravní nehodu nejednalo, protože to tak vnímali všichni a nikdo z aktérů předmětného dne ji na Policii ČR nehlásil. Instruktor, na základě jehož výpovědi byl sepsán Protokol o dopravní nehodě, sám připustil, že má pochybnosti o rozsahu škody, neboť vozidlo do 16. 6. 2015 jezdilo dále a 8. 6. 2015 si všiml pouze rozbitého horního pravého pozičního světla. Správním orgánům se v tomto řízení vůbec nepodařilo prokázat, že by došlo ke konkrétní dopravní nehodě, jejímž účastníkem by měl být žadatel či žalobkyně. Pokud jde o zavinění, pak ani v tomto směru správní orgány nerozhodovaly v souladu zákonem, když v tu dobu řídil vozidlo žadatel, který byl v té době aktivním řidičem nákladního vozidla a jako řidič byl plně odpovědný za provoz na pozemní komunikaci, a to i v případě skládání zkoušky pro nástavbové řidičské oprávnění. V této Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souvislosti odkázala žalobkyně na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 1. 4. 2009, které se zabývá odpovědností žáka a učitele autoškoly a namítla, že se odvolací správní orgán s tímto stanoviskem vůbec nevypořádal. Žalobkyně dodala, že žádný právní předpis nehovoří o přechodu povinností uchazeče či učitele autoškoly na komisaře. Žalobkyně rovněž namítla nedostatečnou společenskou škodlivost jednání, kdy z provedeného dokazování vyplývá, že jediným následkem zkušební jízdy bylo poškození pravého horního pozičního světla, poškození levé a zadní části vozidla absolutně nekoresponduje s oznamovatelem popisovaným dějem. Nepatrné (až zanedbatelné) poškození vozidla způsobené větve stromů (dosahující škody možná jednoho tisíce) nemůže být natolik závažné, aby se dalo považovat za dopravní nehodu v souladu s dikcí zákona, natož pak neohlášení takové události za přestupek.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k námitkám žalobkyně uvedl, že ze spisu Policie ČR, z výpovědí svědků i z výpovědi samotné žalobkyně je zřejmé, že k dopravní nehodě, vlivem které bylo předmětné vozidlo poškozeno, došlo a že případné nejasnosti jsou způsobeny v důsledku přístupu žalobkyně k věci. Z výpovědi žalobkyně ani žadatele nevyplývá, že by po projetí kritickým místem s vozidlem zastavili a zkontrolovali jeho technický stav a rozsah poškození, o nepoškození se jen domnívali, ale žádným způsobem se o tom nepřesvědčili. Ohledně stavu vozidla po zkušební jízdě žadatele a následném postupu žalovaný odkazuje na svědeckou výpověď instruktora, který uvedl, že na vozidle byly větve, a že když ho jeden z žadatelů upozornil, že je rozbité pravé horní poziční světlo, zakázal dál pokračovat ve zkušebních jízdách a nařídil přivolat Policii ČR, po dohodě s žalobkyní ale pokračovali ve zkouškách. Žadatel uvedl, že po zkoušce bylo poškozeno pravé horní poziční světlo, prasklá laminátová konstrukce nástavby vozidla, poškozený levý přední roh přívěsu a držák registrační značky, instruktor uvedl, že před zkušební jízdou žadatele tato poškození nebyla. Žalovaný dále nesouhlasil s názorem žalobkyně, že namísto komisařky odpovídají při zkušebních jízdách za dopravní nehodu žáci a trval na tom, že ohlásit policii měla právě žalobkyně. K námitce žalobkyně o nenaplnění skutkových podstat přestupků žalovaný uvedl, že žalobkyně porušila nebo ohrozila zájem společnosti tím, že jako osoba, která by měla jít všem přezkušovaným řidičům a potažmo i učitelům autoškol příkladem a vzorem, nepřikázala přezkušovanému řidiči, aby zastavil a zkontroloval vozidlo, zda je s ním možné pokračovat v provozu na pozemních komunikacích, a že přikázala pokračovat ve zkouškách s vozidlem, které nebylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. K odpovědnosti přezkušovaného řidiče žalovaný dodal, že pan P. byl v danou chvíli řidičem výcvikového vozidla a v postavení žadatele o rozšíření řidičských oprávnění pro skupinu C+E. Byl tedy pod gescí žalobkyně a tedy povinen řídit se jejími pokyny. S ohledem na výše uvedené žalovaný odmítl, že by oba správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a věc nesprávně posoudily. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a původní právní zástupce žalobkyně nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 7. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Ústí nad Labem, Dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobkyně, jehož se měla dopustit dne 8. 6. 2015 v době od 11:15 do 13:15 hodin, nad obcí Hostovice na příjezdové cestě k bývalému vysílači v Ústí nad Labem s vozidlem tov. zn. Scania r. z. „X“ s přívěsem tov. zn. Krone r. z. „X“, kdy byla jako zkušební komisařka účastna na dopravní nehodě, při níž došlo k poškození uvedeného nákladního vozidla, a to tak, že horní část jízdní soupravy byla poškozena větvemi stromů. Dne 16. 6. 2015 byla dopravní nehoda dodatečně nahlášena na Policii ČR. Vlivem dopravní nehody vznikla hmotná škoda na vozidle Scania ve výši cca 10 000 Kč a na přívěsu Krone ve výši 10 000 Kč. Součástí oznámení byla příslušná fotodokumentace, protokol o nehodě v silničním provozu.
8. Z úředních záznamů o podání vysvětlení byly zjištěny tyto skutečnosti. Žalobkyně uvedla, že dne 8. 6. 2015 v rámci zkoušky jako zkušební komisař vykonávala s žadatelem zkoušku s jízdní soupravou C+E. Zkoušku započala na sedadle vedle řidiče v Trmicích, kdy s žadatelem jela dle dopravního značení směrem na Stebno. Žalobkyně si nebyla vědoma, že by během zkoušky došlo k nějaké dopravní nehodě. S novým žadatelem jízdní soupravu před další jízdou obešla, a jelikož nezjistila žádné poškození, pokračovala dále ve zkouškách. Žadatel P. potvrdil, že dne 8. 6. 2015 prováděl závěrečnou zkoušku s žalobkyní, přičemž dále uvedl, že po celou cestu z obce Hostovice až k vysílači byla cesta natolik úzká, že horní část vozidla zachycovala o větve a že je určité, že k poškození nástavby vozidla a vleku došlo právě v úzké cestě, kam jej žalobkyně navedla. Po skončení jízdy instruktor P. vylezl na vozidlo a sundával z něj větve. Instruktor P. v rámci podaného vysvětlení uvedl, že dne 8. 6. 2015 probíhaly zkušební jízdy, u nichž byla jako zkušební komisařka žalobkyně, a že před jízdou žadatele P. bylo vozidlo v řádném technickém stavu. Poškození nástavby vozidla i vleku zjistil poté, co se žalobkyně s žadatelem vrátili se soupravou na parkoviště Makro.
9. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního řízení správní orgán I. stupně dne 4. 11. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/46573/15/R, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce naplnění formálních znaků skutkových podstat jednotlivých přestupků a zvláště zavinění žalobkyně, naplnění materiální stránky přestupků a v otázce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána z části důvodně.
11. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první námitky žalobkyně má klíčový význam dikce ust. § 4 odst. 1 písm. a) a § 47 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.
12. Dle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je každý účastník provozu povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
13. Dle ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu je dopravní nehodou v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.
14. Dle ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič, který měl účast na dopravní nehodě povinen neprodleně zastavit vozidlo.
15. Dle ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu jsou účastníci dopravní nehody povinni oznámit, v případech stanovených tímto zákonem, nehodu policii.
16. Dle ust. § 47 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni neprodleně oznámit dopravní nehodu policistovi.
17. Dle ust. § 47 odst. 5 písm. a) platí povinnost podle odstavce 4 i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.
18. S ohledem na uplatněné žalobní námitky soud nejprve přezkoumal naplnění formálních znaků skutkových podstat přestupků, jež jsou žalobkyni kladeny za vinu. Pokud jde o přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v nesplnění nebo porušení povinností stanovených v hlavě II tohoto zákona, nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že neporušila žádnou povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu, když s uchazečem jela po silnicích, na nichž nebyl zákaz vjezdu nákladních vozidel, a učinila vše pro to, aby se uchazeč bezpečně otočil. Sama žalobkyně totiž ve správním řízení a posléze i v podané žalobě připustila, že k určitému poškození na vozidle došlo, byť rozporovala jeho rozsah a závažnost. Jestliže tedy při zkušební jízdě žadatele došlo na vozidle ke škodě, nelze dojít k jinému závěru, než že žalobkyně porušila ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť k porušení povinnosti v něm obsažené postačí už jen ohrožení majetku. V daném případě přitom dokonce došlo k určitému poškození na vozidle s přívěsem v horní části jízdní soupravy (minimálně poškození horního pozičního světla) větvemi stromů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Pokud jde o přestupky dle ust. §125c odst. 1 písm. i) bod 1 a 2 zákona o silničním provozu spočívajících v porušení povinnosti neprodleně po dopravní nehodě zastavit vozidlo dle ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a v navazující povinnosti oznámit v zákonem vymezených případech nehodu policii dle ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu, je nejprve nutné posoudit, zda žalobkyni tyto povinnosti skutečně vznikly, když namítá, že důvod pro zastavení vozidla neměla, když ani jeden člen posádky vozidla žádnou nehodu během jízdy nezaznamenal a že se s ohledem na závažnost poškození vozidla o žádnou dopravní nehodu nejednalo. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že obě tyto povinnosti vznikají v okamžiku vzniku dopravní nehody, kterou definuje ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého je dopravní nehodou událost v provozu na pozemních komunikacích, např. havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.
20. S ohledem na námítky žalobkyně je nutné uvést, že o dopravní nehodu jde vždy, pokud vznikne jakákoliv škoda na majetku, tedy i škoda zanedbatelná. Pro vznik dopravní nehody rovněž není rozhodné, zda řidič nebo jiní účastníci dopravní nehody o ní věděli či nikoliv. Vzhledem ke skutečnosti, že na vozidle došlo minimálně k poškození horního pozicičního světla, o dopravní nehodu se nepochybně jednalo a žalobkyně tak porušila svou povinnost, když poté neprodleně nezastavila vozidlo, jak jí ukládalo ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
21. Pokud jde o povinnost účastníka dopravní nehody oznámit dopravní nehodu policii, tak ta vzniká jen v případech vymezených zákonem o silničním provozu, a to konkrétně v ust. § 47 odst. 4 a 5 tohoto zákona. V projednávaném případě však o žádnou v zákoně uvedených situací nejde, neboť při dopravní nehodě nebyl nikdo zraněn ani usmrcen, rovněž nedošlo ke vzniku škody převyšující 100 000 Kč, taktéž nedošlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace a ani nešlo o případ, kdy účastníci dopravní nehody nemohou obnovit plynulost provozu na pozemních komunikacích. Přestože při dopravní nehodě došlo ke vzniku hmotné škody na majetku třetí osoby, jedná se o případ, kdy se škoda vnikla na vozidle, jehož řidič měl účast na dopravní nehodě, a proto ani z této skutečnosti neplyne povinnost hlásit dopravní nehodu policii.
22. Z výše uvedeného důvodu nebyla žalobkyni naplněna skutková podstata přestupku dle ust. §125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu a správní orgány tak pochybily, když žalobkyni uznaly vinnou z jeho spáchání.
23. Dále žalobkyně namítala neprokázání jejího zavinění na rozporované dopravní nehodě, neboť odpovědnost za dopravní nehodu dle jejího názoru nese instruktor autoškoly a žadatel o řidičské oprávnění, nikoli zkušební komisař.
24. Dle ust. § 43 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti“), které říká, že u zkoušky k získání řidičského oprávnění prováděné s výcvikovým vozidlem, které je pouze dvoumístné, se učitel výcviku přímého výkonu zkoušky neúčastní a zkušební komisař přebírá povinnosti učitele autoškoly.
25. Žalobkyně jakožto zkušební komisařka byla povinna znát a dodržovat nejen pravidla silničního provozu. V projednávaném případě bylo řízeno dvoumístné vozidlo, za které byl připojen přívěs. Žalobkyně se tak v souladu s platnou právní úpravou automaticky stala plně odpovědnou za průběh závěrečné zkoušky, a tudíž měla povinnost dodržovat všechna Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravidla silničního provozu jako by zkušební vozidlo řídila ona sama. Pokud žalobkyně poukazuje na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 1. 4. 2009, tak z jeho obsahu je zřejmé zejména to, že žák autoškoly je za čin spáchaný v průběhu provádění svého výcviku, přípravy k přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebo skládání zkoušky, zásadně trestně odpovědný. Ze stanoviska již však nevyplývá nic o tom, že by tato skutečnost měla vyloučit odpovědnost zkušební komisaře za přestupek na úseku silniční dopravy.

26. Argumentaci žalobkyně o pochybení na straně žadatele o řidičské oprávnění a instruktora autoškoly, který měl na starost jeho výcvik a který jej nedostatečně připravil, považuje soud za irelevantní, jelikož to byla právě žalobkyně, kdo měl dbát na řádný průběh závěrečné zkoušky v souladu s platnými zákony, což prokazatelně neučinila. Žalobkyně měla zejména pro závěrečnou jízdu zvolit takovou trasu, která bude k tomuto účelu vzhledem k rozměrům vozidla vhodná.
27. Dále žalobkyně namítala neprokázání materiální stránky jejího přestupkového jednání, když poukázala na to, že nepatrné poškození vozidla způsobené větvemi stromů nemůže dosáhnout takového stupně společenské škodlivosti, aby jej bylo možné projednávat a trestat v rámci přestupkového řízení.
28. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně svým chováním naplnila skutkové podstaty přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a § 125 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, když se v rozporu s ust. § 4 písm. a) silničního zákona při účasti na provozu na pozemních komunikacích nechovala ohleduplně, ukázněně a tak, aby svým jednáním neohrožovala život zdraví nebo majetek osob ani svůj vlastní a dále v rozporu s ust. § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu po dopravní nehodě neprodleně nezastavila vozidlo, resp. neoznámila dopravní nehodu policistovi. Žalovaný se k problematice naplnění materiální stránky přestupků v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil obdobně, když se velmi podrobně vyjádřil k odvolacím námitkám žalobkyně a na jejich základě vyhodnotil, že žalobkyně porušila jako zkušební komisařka při výkonu činnosti, v rámci zkušební jízdy s žadatelem autoškoly, ust. § 4 písm. a), ust. § 47 odst. 2 písm. a) a ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu.
29. K právě uvedenému soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval naplněním materiální stránky přestupku a žalovaný jej napadeným rozhodnutím aproboval, je zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z předpokladu, že naplněním formální stránky přestupku byla rovněž naplněna i materiální stránka přestupku.
30. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz).

31. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Zkušební komisař je odpovědný za řádný průběh závěrečného přezkoušení žadatelů o řídičské oprávnění, kdy je povinen dbát nejen na připravenost žadatele po technické a praktické stránce, ale rovněž i na bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu. Pokud tedy žalobkyně při závěrečné jízdě byla coby zkušební komisařka účastna na dopravní nehodě a za účelem zjištění rozsahu škod nezastavila vozidlo nebo nedala příkaz k jeho zastavení, nepochybně vystavila sebe, žadatele a ostatní účastníky silničního provozu vzniku nebezpečí, neboť na vozidle se po dopravní nehodě mohly vyskytnout závady v technickém stavu bezprostředně ohrožující bezpečnost provozu.
32. Jednala-li žalobkyně v rozporu s ust. § 4 písm. a) a ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnila tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za něž byla postižena, má se za to, že byl naplněn i jejich materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. Tvrzení žalobkyně o tom, že neporušila žádnou povinnost stanovenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích, že s uchazečem jela po silnicích, na nichž nebyl zákaz vjezdu nákladních vozidel, že při zkušební jízdě nemohla ovlivnit vnější vlivy, jako jsou větve stromů, nebo že při dopravní nehodě vznikla zanedbatelná škoda nelze považovat za skutečnosti, které by natolik snižovaly nebezpečnost jejího jednání, aby nebylo naplněno materiální hledisko obou přestupků. Žalobkyně tak svým jednáním naplnila formální i materiální znaky skutkové podstaty obou přestupků a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobkyni uznaly vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
33. Poslední námitkou žalobkyně namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu, když poukázala na časový odstup mezi dnem, kdy mělo dojít k dopravní nehodě a dnem jejího oznámení na policii, dále na skutečnost, že žalobkyně i žadatel se shodli na tom, že k žádnému poškození vozidla nedošlo, neboť by ho museli při zkušební jízdě zaznamenat a také na skutečnosti, že po skončení zkušební jízdy, kdy instruktor autoškoly nechal vozidlo dál v provozu, nenahlásil nehodu na policii.
34. Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 téhož zákona.
35. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, konkrétně z přestupkového spisu Policie ČR, které obsahuje oznámení přestupku, úřední záznamy o podání vysvětlení, výpis z evidenční karty řidiče, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protokol o nehodě o silničním provozu, mapy a fotodokumentaci, a z výpovědí svědků, včetně výpovědi žalobkyně. Správní orgán I. stupně neprovedl další dokazování, neboť shledal, že jednání žalobkyně považoval za dostatečně prokázané a spolehlivě zadokumentované.

36. V řízení o přestupcích jsou správní orgány z úřední povinnosti odpovědný za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí být vždy provedeny potřebné důkazy. Soud konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhovala žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybnila dosavadní skutková zjištění správních orgánů, tak aby byly nuceny se jimi zabývat a v dalším řízení je mohly potvrdit nebo naopak vyvrátit. Výše uvedenými námitkami se žalobkyně snaží zpochybnit, že nebylo prokázáno, že k dopravní nehodě došlo během zkušební jízdy, kterou vedla dne 8. 6. 2015. Je třeba uvést, že žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně poukazovala na skutečnost, že pokud by se žadatel s vozidlem někam nevešel, určitě by do takového prostoru nejel, nicméně vzápětí sama svojí výpovědí nepřímo potvrdila, že způsobení dopravní nehody došlo, když vyjádřila souhlas s poškozením pozičního světla na pravé straně vozidla. Žalobkyně rovněž v žalobě uvedla, že o poškození vozidla vyrozuměla instruktora autoškoly. Vzhledem k těmto tvrzením žalobkyně nemá soud důvod pochybovat o věrohodnosti podaného oznámení o dopravní nehodě, přestože byla ohlášena s osmidenním zpožděním. Stejně tak soud nepovažuje za rozhodné, zda instruktor či jiní zaměstnanci autoškoly nenahlásili po příjezdu žalobkyně ze zkušební jízdy dopravní nehodu na policii a případně z jakého důvodu tak neučinili. S přihlédnutím k výše uvedenému tak soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou.
37. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že správní orgán I. stupně i žalovaný se dopustili nesprávného právního závěru, pokud jde o naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť v projednávaném případě žalobkyni nevznikla povinnost hlásit dopravní nehodu Policii ČR, čímž zatížili svá rozhodnutí nezákonností. Ostatní žalobní tvrzení žalobkyně o pochybení žalovaného soud ovšem neshledal důvodná.
38. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud ve výroku ad I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného včetně jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost zrušil dle ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
39. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, svědčí jí proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné původním právním zástupcem žalobkyně, JUDr. Pavlem Marečkem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepsání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dvě s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.